

GOD WAITS AT THE STATION

By Maya Arad

The TERRORisms – a two-year theatre Project of the UTE
 From 2013 to 2015, theatres from Stuttgart, Belgrade, Tel Aviv, Reims and London will elaborate different points of view, exploring different aspects likely to determine fundamentally our societies. During these two years, new texts written by contemporary playwrights from all over Europe will give way to a series of production exchanges between the participating theatres. A conference in Oslo marked the beginning of the project and a conference in Stuttgart alongside a festival showcasing all these various productions, will mark its end in summer 2015.

Directed by **Shay Pitowsky** | Dramaturgue: **Eynat Baranovsky**
 Set designed by **Niv Manor** | Costumes designed by **Natasha Tuchman-Poliak**
 Music by **Alberto Schwartz** | Movement by **Sharon Gal**
 Video by **Nimrod Zin** | Lighting by **Ziv Volushin**

- The Cast
 Amal, nurse - **Oshrat Ingedashet**
 Taysir, her father - **Yuval Shlomovich**
 Nabila, her mother - **Naama Armon**
 Farres, her brother - **Harel Morad**
 Dr. Abu Haled - **Shahar Raz**
 Jamal, taxi driver - **Oded Ehrlich**
 Saraya, his wife - **Naama Armon**
 Nasrin, childhood friend of Amal - **Eleanor Flaxman**
 Yael, soldier - **Lea Gelfenstein**
 Tzahi, soldier - **Harel Morad**
 Deputy Yaniv, a military officer - **Shahar Raz**
 Hemi, Israel Security Agency (Shin Bet) - **Harel Morad**
 Male Palestinian #1 - **Oded Ehrlich**
 Male Palestinian #2 - **Yuval Shlomovich**
 Female Palestinian #1 - **Eleanor Flaxman**
 Female Palestinian #2 - **Naama Armon**

יוצרי ההצגה

מאיה ערד (מחזאית)

מציטינת תואר שני בדramטורגיה מהאוניברסיטה של אמסטרדם ובעלת תואר ראשון בלימודי תיאטרון מהאוניברסיטה העברית. בשנים האחרונות עבדה כדramטורגית בתיאטרון ההולנדי ובשיתופי פעולה עם תיאטרונים בצרפת, גרמניה ופורטוגל. בין העבודות עליהן היא חתומה, הצגות זוכות פרסים המשתתפות בפסטיבלים ברחבי אירופה. בעלת ניסיון עשיר בתיאטרון דוקומנטרי וב-Devised Theatre, כמו גם בעיבוד סרטי קולנוע לבמה. מחזה פרי עטה The Diamond Stars זכה במקום הראשון בתחרות המחזאות הבינלאומית של המכון הבינלאומי לתיאטרון של אונסק"ו (2010). המחזה שנכתב במקור באנגלית תורגם לגרמנית ולנורבגית. לאחרונה שמשה כדramטורגית למחזה "המאהב" בת. הבימה.

שי פיטובסקי (בימוי)

מנהל קבוצת צעירי הבימה. בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה "סמינר הקיבוצים" במסלול בימוי, ביה"ס לכתיבת דרמה וביה"ס לקופירייטינג (תרצה גרנות). מורה למשחק ובימוי. בין עבודותיו: "גריניץ'" - כתיבה ובימוי (תיאטרון ערבי-עברי בשיתוף "סמינר הקיבוצים"). "זה כמו להרוס רק הפוך" - כתיבה ובימוי (פסטיבל עכו 2004, תמונע), זוכת צל"ש. "ביאטריצה" - עיבוד ובימוי ("סמינר הקיבוצים" בשיתוף צוותא). "התקלה" - עיבוד ובימוי, זוכת פרס הפרינג' להצגת השנה 2008 וכן עבור בימוי ועיצוב תלבושות ("סמינר הקיבוצים" בשיתוף צוותא). "הרפתקה בקרקס" - עיבוד ובימוי (פסטיבל חיפה להצגות ילדים בשיתוף תיאטרון אורנה פורת) - זוכת פרס התפאורה. "החוטם" - בימוי, "מסייה דה פורטוניאק" - עיבוד ובימוי, "ארץ חדשה" - כתיבה משותפת עם שחר פנקס, "השבועה" - עיבוד ובימוי (קבוצת צעירי הבימה), "לא אשנא" - כתיבה ובימוי (תי. הבימה).

עינת ברנובסקי (דרמטורגיה)

מחזאית, מתרגמת, דרמטורגית ושחקנית. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2002. דרמטורגית בסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין. בין המחזות שכתבה: "אמה ויגואר" (ציון לשבח בפסטיבל "צו קריאה", צוותא), הדרך לג'אנה" (פסטיבל אישה, ת' חולון), "למה לא באת לפני המלחמה" (עפ"י ספרה של לידי דורון), "שונאים, סיפור אהבה" (עפ"י ספרו של יצחק שבביס זינגר - כתיבה משותפת עם

שרון גל (תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת ביה"ס למחול במכללת "סמינר הקיבוצים". בין עבודותיה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון 2009 לכוריאוגרפיה על עבודתה זו), "מסייה דה פורטוניאק", "ארץ חדשה", "השבועה" (קבוצת צעירי הבימה), "המאהב", "הקמצן", "חיזור גורלי" (תי. הבימה), "האדרת" (תי. החאן), "מגירות" (סמינר הקיבוצים), "מסעות אודיסאוס" (תי. גשר).

נמרוד צין (וידאו)

לידי 1978. בוגר חוג לקולנוע דיגיטלי ב - Sae Institute, פריז. בפריז עבד עם הבמאי פיטר פרידמן כעורך משנה של סרטו הדוקומנטרי על האופרה "קנדיד". עבד עם הבמאי רוב נילסון כצלם בסרטו "מה קרה כאן" על טרוצקי. צילם את הסרט הקצר "כפניים" של ויקטור יעקובוב. יצר סרטי תדמית לחברות מסחריות. בין עבודותיו בתיאטרון: "רומיאו ויוליה" (תי. הקאמרי), "אום כולת'ום" (תי. יפו), "ההבטחה" (תי. הקיבוץ), "לו הייתה הדה גאלר", "אדם גייט" (תי. תמונע), "ההבטחה" (תי. אורנה פורת לילדים ולנוער), "מחזברים" (תי. מופע). מלמד עריכת סרטים בביה"ס "מנשר לאומנות".

מנכ"ל: "אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: אילן רונן | סמנכ"ל: בני צרפתי

הצגה ראשונה: 14.11.14 | משך הצגה: שעה ורבע ללא הפסקה

צוות ההצגה:
 מנהלת הקבוצה וההפקה: דקלה פרבר | עוזר בימאי: יותם קלו-לבנה | מנהל טכני: אורן רוזן-דהן
 סגן מנהל טכני: עמית אלעד | תפעול תאורה: רוני ברזן | תפעול וידאו: וידאו: שי זר
 תפעול תלבושות ואביזרים: מרינה גרשמן, עופרה אדרי | עריכת תכניה: רות טון ורמי סמו
 צילום בחזרות: ז'ראר אלון | עיצוב תכניה: נוטלסטודיו

תודות: לעיריית ודורון סגלוביץ' ודפוס משי נפתלי & דורון בע"מ על תרומתם לייצור התלבושות

תודה לשחר פנקס על תובנותיה והארותיה בשלבי פיתוח המחזה

קבוצת צעירי הבימה בפרוייקט הבינלאומי TERRORism

לוחים מחכה בתחנה

מאת מאיה ערד | בימוי: שי פיטובסקי

דרמטורגיה: עינת ברנובסקי | עיצוב תפאורה: ניב מנור
 עיצוב תלבושות: נטשה טוכמן-פוליאק | מוסיקה: אלברטו שוורץ
 תנועה: שרון גל | וידאו: נמרוד צין | תאורה: זיו וולושין

With the support of the Culture Program of the European Union

אלוהים מחכה בתחנה - נוסחה בטוחה לפיצוץ

כשנתבקשתי לכתוב מחזה בנושא טרור ידעתי שאני נכנסת לשהד מוקשים.

הנטייה הראשונה שלי הייתה לכת מסביב: לחפש אירועי טרור בזמנים אחרים, במקומות אחרים, אבל כל חיפוש כזה התברר כבריחה מהתמודדות, כגירוד מסביב לפצע.

הבנתי שעלי לחפש קרוב יותר. הכי קרוב אליי. את חיי הבוגרים התחלתי באינתיפאדה השנייה. הייתי סטודנטית באוניברסיטה העברית כשאוטובוסים התפוצצו ברחובות ירושלים. למדתי לבחינות המובילים לפיצוץ.

אני מבקשת אם כך לראות במחזה הזה פירוק של נוסחה כימית המובילה בוודאות לפיצוץ. כל שלב במחזה הוא ניסיון לבודד כל רכיב, לבחון את הריאקציה שלו ולשאול: מה במפגש שלו עם רכיב אחר מביא לפיצוץ?

כשכתבתי את "אלוהים מחכה בתחנה" נדמה היה הרגע שהטרור הוא נחלת העבר. שורות אלה נכתבות חודשים לאחר כתיבת המחזה, בין אזעקות, כשרקטות פוגשות ב"כיפת ברזל"

בשמי הארץ, מחבלים זוחלים במנהרות תחת בתי משפחות ואפילו "חמור תופת" הוא מושג אפשרי. צה"ל שוב נכנס לעזה והשאלה המוסרית צפה ונידונה. שמעון פרס אומר: "יש בעיה מוסרית אבל אין לי תשובה מוסרית לבעיה". זוהי, כנראה, נוסחה בטוחה לפיצוץ.

אני לא מדינאית. אין לי פתרון, לא לבעיית הטרור ובטח שלא לסכסוך שמכתיב את חיינו, ואפילו היה באמתחתי אחד כזה, אין זה תפקידו של התיאטרון להציע פתוחות מדיניים.

אני לא תועמלנית. יש לי דעה פוליטית אבל מחזה, אל לו להיות מניפסט או מפפלט, לא של המדיניות הישראלית ובטח לא של ארגוני הטרור.

טרור - אליהות פוליטית

הטרור הוא אלימות פוליטית שמועדת לזרוע פחד ובלבול ולגרוח את האויב לפעולה, בלי שיש ביכולתה לגרום לאויב נזק פיסי רציני, או לבטל אפשרויות פעולה שונות מתוך סל האפשרויות שלו. אין פירוש הדבר, שהטרור הוא חסר חשיבות או חסר כוח. הטרור מסוגל בהחלט לזעזע מדינות ומערכות בינלאומיות שלמות. אולם כוחו וחשיבותו של הטרור נובעים כמעט אך ורק מגורמים פסיכולוגיים, לא מגורמים חומריים. הטרור מקבל על עצמו משימה בלתי-אפשרית: לחולל שינוי פוליטי מהותי, כשהכוח הצבאי העומד לרשותו הוא אפסי. כדי להשיג את מטרתו הבלתי-אפשרית, מצבי הטרור בפני המדינה אתגר בלתי-אפשרי משלו - הוא מבקש ממנה להוכיח, כי היא מסוגלת להעניק ביטחון מחולט לאזרחיה. תקוותם של הטרוריסטים היא, שהמדינה תיענה לאתגר הבלתי-אפשרי הזה, וכאשר תרתום את כל כוחה העצום למרדף סרק, היא תיצור סערה גדולה הרבה יותר מזו שמסוגל הטרור לייצר, סערה שאולי תטרף מחדש את הקלפים לטובתו של הטרוריסט.

ד"ר יובל נח הררי מלמד היסטוריה צבאית של ימי-הביניים והעת החדשה בחוג להיסטוריה כללית באוניברסיטה העברית בירושלים.

בפקודת הניעת הטרור, התש"ח-1948, שהיא המסגרת החוקית העיקרית בישראל למלחמה בטרור, יש הגדרות למונחים "ארגון טרוריסטי" ו"חבר בארגון טרוריסטי" בלבד. על-פי הפקודה: "**ארגון טרוריסטי**" פירושו חבר אנשים המשתמש בפעולותיו במעשי אלימות העלולים לגרום למוות של אדם או לחבלתו או באיומים במעשי אלימות כאלה. "**חבר בארגון טרוריסטי**" פירושו אדם הנמנה עליו, וכולל אדם המשתתף בפעולותיו, המפרסם דברי תעמולה לטובת ארגון טרוריסטי, פעולותיו או מטרתויו או אוסף כספים או חפצים לטובת ארגון טרוריסטי או פעולותיו.

החבלות התאבדות - סגמה עולמית

לאורך ההיסטוריה נשים בזמן מלחמה מילאו בעיקר תפקידים תומכי לחימה. למעשה תרומתן העיקרית למאמץ המלחמתי היה בלידת כמה שיותר בנים זכרים וחניוכם להפוך ללוחמים כשיתגברו.

היום יותר ויותר נשים נטלות חלק משמעותי בלחימה על ידי ביצוע פיגועי התאבדות. בין השנים 2006–1985 בוצעו כ-220 פיגועי התאבדות על ידי נשים, 15 אחוזים מכלל פיגועי ההתאבדות באותן שנים.

ארגוני מחבלים משתמשים בנשים מכמה סיבות - נשים מלכתחילה מעוררות פחות חשד מגברים, לכן קל להן יותר לעבור דרך מחסומים ונקודות ביקורת. הן יכולות לשנות את הופעתן, על ידי לבישת בגדים מערביים ותסרוקת מודרנית ולהיטמע בהמון. נשים גם מתחזות לנשים בהריון וכך הן בעצם מעבר לכל חשד.

פיגועי התאבדות המבוצעים על ידי נשים מקבלים סיקור תקשורתי רחב בכל העולם, הרבה יותר מאשר פיגועים המבוצעים על ידי גברים. תמונה של אישה המקריבה את עצמה ומתאבדת מושכת תשומת לב רבה יותר אל סבלו של עמה.

וופא אידריס, בת 27, ממחנה הפליטים אל-אמערי ליד רמאללה, האישה הפלסטינית הראשונה שביצעה פיגוע התאבדות בישראל,

God Waits at the Station: An Explosive Formula

When I was commissioned to write a play about terrorism, I knew I was stepping into a mine field.

My immediate tendency was to go around it: to search for terrorist attacks from other time periods and other places, but every such search seemed to me like an escape from dealing with the problem; as if I were only scratching the surface of the wound.

I quickly realized that I had to search much closer; as close as possible to myself.

I entered my adult life during the 2nd Intifada. I was a student at the Hebrew University in Jerusalem when buses were exploding in the streets of the capital. While studying for my exams, I used to hear these explosions, followed by ambulance-sirens. I, myself, would often get off buses before arriving at my destination, simply because someone on them "looked suspicious". I would miss a heartbeat when a girl's balloon blew up in the city square. Terrorism has proven its effectiveness.

I felt that I must go back to that period; step into that minefield, but not before setting a few guidelines for myself:

I am not a politician. I don't have a solution, not for terrorism and certainly not for "the conflict" dictating our lives. And even if I did have one, offering political solutions is not the role of the Theatre.

I am not a propagandist. I hold a political opinion, yet a play must not be a manifest or a pamphlet, not for Israeli policy, and certainly not for terror organizations. I must examine the subject

at hand from the various perspectives of each and every relevant player. I embark on this journey with questions, not with answers. I seek to understand, not to explain.

I, therefore, must act as a chemist, dismantling a formula. The chemical formula is composed of a combination of elements, and each time they collide, they result in an explosion. I must throw in these elements into a test tube, set fire to the combination, and attempt to trace the steps that led to the explosion.

My hope, therefore, is for this play to be seen as the process of dismantling a chemical formula, which is proven to result in explosion. Every step of the play is an attempt to isolate each unique element in the formula, test its reaction, and ask: what is it about the encounter of one element with another that leads to explosion?

When I wrote "God Waits at the Station," it seemed for a moment that terrorism was behind us. These words are written months later, in between sirens alerting us that rockets are flying over our roofs, terrorists are crawling in tunnels under family homes, and even a "booby trapped donkey" is a conceivable concept. The IDF enters Gaza territory yet again, and the moral question regarding causing the deaths of civilians for the sake of our own security arises once more. Shimon Peres says: "There is a moral problem but I have no moral solution for it". This is, so it seems, the formula which leads to explosion.

Maya Arad

שחקני ההצגה:

עודד אהרליך (גימאל/פלסטיני)

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2005. בין תפקידיו בתיאטרון: בהבימה: "מסילה לדמשק", "אם יש גן עדן", "ארץ חדשה", "השבועה"(יורד ים/גבאי/מאנשי העיר)(קבוצת צעירי הבימה), "אם הבית", "המאהב". ת' אורנה פורת: "הקסם של ארנה". תיאטרון גושן: "הענק וגנו"(כתיבה, בימוי ומשחק). ת. השעה: "בגדי המלך"(כתיבה, בימוי ומשחק). בקולנוע: "טיול לצפון". בטלוויזיה: "הום לנד"(BBC).

אושרת אינגדשט (אמל)

בוגרת הסטודיו למשחק למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2013. זוכת מלגת "קרן שרת" 2013. בת. הבימה: "השבועה" (לילית/יורד ים). בטלוויזיה: סדרת הנוער "שכונה"(ערוץ ניקלאודיון).

נעמה ארמון (נבילה/סאריה/אשה פלסטינית)

בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים", 2008. בין תפקידיה: "ביאטריצ'ה"(בעלת הבית), "עניין של גברים" (מרתה). בת. הבימה: "החוטם"(איוון המשרת, פרסקוביה אוסיפובנה - אשת הגלב, פקיד), "מסייה דה פורסוניאק"(נרין המשרתת), "ארץ חדשה"(אמא של נאדק), "ביקור הגברת הזקנה", "איש עומד מאחורי אשה יושבת", "אדם לא מת סתם"(זיווה/מושה, לאה המתווכת), "השבועה".

לאה גלפנשטיין (יעל)

בוגרת מגמת משחק בתיכון לאמנויות "תלמה ליון" בהצטיינות, 2001. בוגרת ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים", 2008. זוכת פרס השחקנית המבטיחה מטעם תיאטרון "הבימה", ופרס השחקנית הטובה ביותר בפרס הבמה לילדים ולנוער עבור תפקיד אן שרלי ב"האסופית". בין תפקידיה: "ביאטריצ'ה"(ביאטריצ'ה), "בתולים"(מיה), "התקלה"(פילא). בת. הבימה: "החוטם"(אף, שוער, נערת המפקח, ילד, פקיד), "מישהו ימות בסוף"(ניקו), "ביקור הגברת הזקנה"(אוסטילו), "מסייה דה פורסוניאק", "פוסטראומה", "ארץ חדשה", "אדם לא מת סתם"(שפרה, הילד המת), "השבועה". ב"מדיטק": "מותק"(מותק). בתיאטרון לילדים ולנוער: "הרפתקה בקרקס" (לני). תיאטרון השעה: "האסופית" (אן שרלי). הייתה מועמדת לפרס שחקנית המשנה לשנת 2013 עבור תפקידה בהצגה "אדם לא מת סתם".

הראל מוראד (פארס/צחי/חמי)

בוגר ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים" 2006. בין תפקידיו: בת. הבימה: "החוטם", "מסייה דה פורסוניאק"(ספירגאני), "ארץ חדשה", "קוויאר ועדשים"(ניקולא), "אדם לא מת סתם"(לוי לוי, בתיה הרחבה), "השבועה", "אלוהים מחכה בתחנה". בת. חיפה: "עץ אחרון בירושלים". בת. תמונע: "התקלה", "רומיאו ויוליה". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס". בת. צוותא: "המופע המופרע של הראל רחואי". בת. המדיטק: "נותם ועליל"(עמית). עיבד וביים את ספרו של פול סטרייט "מר ורטיגו" ב"סמינר הקיבוצים". כתב את ההצגה "המכניקה של הרגש" בתיאטרון "צוותא". מורה למשחק בבית הספר "סמינר הקיבוצים".

אלינור פלקסמן (נאסרין/אשה פלסטינית)

שרתה בלהקת הבקו"ם. בוגרת "בית צבי" 2008. בין תפקידיה: בתיאטרון הספרייה: "שיער"(דיון), "שורת המקלה"(מוראלס), "Cats"(החתולה השחורה). בת. הבימה: "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "השוטר אזולאי"(מימי), "סיגל", "אילתורינה", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר"(נעמה), "ארץ חדשה", "השבועה". בת. הארצי לנוער: "הילד הזה הוא אני". בטלוויזיה: "מגילת רות"(רות, abc channel)

שחר רז (דר' אבו חאלד/סגן יניב)

בוגר "בית צבי", 2008. זוכה מלגה ע"ש צבי קליר על הצטיינות בלימודים. בת. הבימה: "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "אילתורינה", "החוטם"(שוטר, עיתונאי, פקיד), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה", "מסילה לדמשק", "ביקור הגברת הזקנה", "אדם לא מת סתם"(יצחק שוחט, המרפא), "השבועה", "הקמצן", "הסוחר מוונציה".

יובל שלומביץ' (תייסר/פלסטיני)

בוגר ביה"ס למשחק "סמינר הקיבוצים", 2008. היה שחקן ויוצר בתיאטרון הפרינג' החיפאי. בין תפקידיו: "התקלה"(קומר), "הרפתקה בקרקס". בת. הבימה: "החוטם"(ניקולאי יאקובלביץ' - הגלב, מפקח המשטרה, פקיד), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה", "אם יש גן עדן(פורמן), "הסוחר מוונציה"(גרציאנו), "אדם לא מת סתם"(ליון/בתיה הרחבה), "השבועה". בת. גושן: "הזמיר"(טאי צ'ו). בפסטיבל חיפה להצגות ילדים: "הגמדים מתחת לשמיכות".